

Valami furcsa szokás, hogy ha a hátsó feletem mutatom, akkor jobban nevetnek. Hát tessék!

Jacky majom:

Szó se róla, az őserdő más volt, mint ez a pesti Állatkert, de én azért meg vagyok elégedve mostani sorsommal. Itt mindenestre több a megbecsülés.

A Loango mellett a szerencsenek ugyanis röviden csak Mbannak neveztek; ez még nem volna sértő, de úgy viselkedtek velem szemben, mintha valami felsőbbrendű lények lennének. Rám sem hederítettek és nem is sejtették, milyen képességek szunnyadnak bennem. Itt? Végre elismernek. A sápadt-arcúak csapatostól járulnak elém, különösen vasárnapokon és valami elképesztő, mit művelnek. Akár hiszik, akár nem, tapossák egymást egy fintoromért. Vinnyognak, káfognak, nyihognak, ha megmoccanok. Ha kinyújtom a

Miért nem nevet jobban ez a kövér ember, mikor úgy ugrálok? Hát várjál csak, majd hahotázol mindjárt!

2.44. **Állatok**

mancsom, pecettel, répával, radírgumival és szivarvéggel kínálnak. Két éve megy ez így és most már magam is elismerem, hogy pompás kisleány vagyok.

Szép élet ez hát, jó is, csak fárasztó. Folyton bohóckodni, azt hiszik, egyszerű? Sokszor alig várom, hogy zárjon az Állatkert és pihenhesek. De a pihenés unalmas.

Hát csak jöjjetek, sápadt-arcúak! Szeretem furcsa grimaszaitokat. Vegyétek tudomásul, hogy a csimpánz nem csak dolgozik és zabál, de szeret néha úgy igazán gondtalanul kacagni is rajtatok.

Szerelmeslevél? Villanyszámít? Mindenesetre széttépem

A kisleányokat jobban szeretem. A fiúk gúnyolnak, dobálnak. Lám, ez a kisleány is milyen csúnyán néz

Már mehetnének. Délután van. (Reismann Marian felvételei)